



Evropski varuh
človekovih pravic

Prevod te strani je bil narejen s strojnim prevajanjem [Povezava]. Strojni prevodi lahko vsebujejo napake, ki bi lahko zmanjšale jasnost in natančnost, zato varuhinja človekovih pravic ne prevzema odgovornosti za kakršna koli odstopanja. Za najzanesljivejše informacije in pravno varnost glejte zgornjo povezavo z izvirno različico v jeziku angleščina. Za več informacij si oglejte našo [jezikovno in prevajalsko politiko](#) [Povezava].

Odločba v zadevi 2365/2009/(MAM)KM - Zavrnitev objave pisem na internem forumu Komisije in neizvedba preiskave domnevnega nacionalnega ocenjevalnega sistema za najvišje uradnike Komisije

Odločba

Primer 2365/2009/(MAM)KM - Preiskava uvedena dne 16/10/2009 - Priporočilo o 06/12/2011 - Odločba z dne 17/12/2012

Pritožnik, nekdanji uradnik Evropske komisije, je poslal tri pisma za objavo na forumu na intranetu Komisije – Intracomm. Prvo je vsebovalo zbir citatov iz medijev, ki so poročali o tem, da se je uradnik Komisije sestel z novinarji, ki so se izdajali za predstavnike kitajskih podjetij, in jim posredoval zaupne informacije. Drugo se je nanašalo na še en članek, napisan v okviru navedene afere, v katerem je bilo omenjeno, da ima nemška vlada vzpostavljen sistem za ocenjevanje nemških visokih uradnikov Komisije. V tretjem pismu je grajal dejstvo, da v podatkovni zbirki RAPID niso na voljo vsa sporočila za javnost, ki jih pripravi Komisija. Pritožnik je od Komisije tudi zahteval, naj preveri nemški ocenjevalni sistem in zagotovi, da so vsa sporočila za javnost objavljena v podatkovni zbirki RAPID.

Komisija je zahtevi zavrnila z utemeljitvijo, da pisem ne more objaviti na svojem internem forumu, ker vsebujejo obtožbe, ki bi oslabile varstvo domneve nedolžnosti. Pritožnik se je nato obrnil na varuha človekovih pravic, ki je začel preiskavo.

Komisija je v mnenju vztrajala pri stališču, da pisem ne more objaviti. Trdila je še, da ni razlogov za preiskavo „domnevnega nemškega ocenjevalnega sistema“, saj vse svoje uradnike imenuje sama. Prav tako je pojasnila, da se sporočila za javnost, na katera se sklicuje pritožnik, v podatkovno zbirko RAPID ne vnašajo samodejno, se je pa zavezala, da bo zagotovila ročni vnos. Pritožnik je v pripombah vztrajal pri pritožbi.

Varuh človekovih pravic je opozoril, da je v uredniški politiki Komisije navedeno, da se pisma v celoti objavijo na njenem intranetu, razen če so obrekljiva, obtožujoča ali bi kako drugače lahko škodovala interesom institucije. Ker se ni zdelo, da bi pritožnik, tudi če se je skliceval na medije



in sporočilo za javnost Komisije o tej zadevi ali iz njih navajal, mislil ali želel, da bi njegovi bralci to razumeli, kot da je zadevna oseba dejansko kriva, in ker ni sam ponovil obtožb iz nekaterih člankov, je varuh človekovih pravic ugotovil, da Komisija ni dokazala, da so pisma v nasprotju z njeno uredniško politiko. Dalje, menil je tudi, da si nacionalni ocenjevalni sistem zasluži preiskavo, saj bi lahko omajal lojalnost uslužbencev Komisije. Nazadnje je še ugotovil, da v podatkovni zbirki RAPID dejansko niso na voljo vsa sporočila za javnost. Zato je priporočil, naj Komisija objavi zadevna pisma, preveri „ocenjevalni sistem“, ki naj bi ga domnevno vzpostavila nemška vlada, in zagotovi, da so vsa njena sporočila za javnost na voljo na spletu.

Komisija je v odgovoru vztrajala pri stališču, da mora varovati domnevo nedolžnosti in ne more objaviti prvega pisma. Kljub temu je napovedala, da bo sprejela kompromis ter objavila drugo in tretje pismo, pri čemer bo izbrisala vsa sklicevanja na afero in zadevnega uradnika. Potrdila je še, da so sporočila za javnost, na katera se je skliceval pritožnik, zdaj na voljo na spletu in da „*krepi prizadevanje*“ za zagotovitev, da bodo vsa prihodnja sporočila za javnost objavljena.

Varuh človekovih pravic je ugotovil, da Komisija ni upoštevala njegovega osnutka priporočila glede popolne objave vseh pisem in preiskave domnevnega ocenjevalnega sistema za nemške visoke uradnike. Zato je podal dve kritični pripombi. Kar zadeva razpoložljivost vseh sporočil za javnost na spletu, je izrazil zadovoljstvo, da je Komisija okrepila prizadevanje v zvezi s tem. Posledično je menil, da ni razlogov za nadaljevanje preiskave v zvezi s tem, in zaključil primer.

Ozadje pritožbe

1. Pritožnik je nekdanji uradnik Evropske komisije. Februarja 2009, ko je še vedno delal na Komisiji, je poslal pismo z naslovom „@europa.de“ za objavo na forumu za razpravo o intranetu Komisije Intracomm. Pismo se je nanašalo na članek Sunday Times, v skladu s katerim se je visoki uradnik Komisije srečal z novinarji, ki so bili predstavniki kitajskega podjetja, in jim zagotovil informacije o tekočih protidampinških postopkih [1]. Dopis, ki je vključeval pripombe pritožnika, ni bil objavljen. Pritožniku ni bilo podano nobeno pojasnilo. Pritožnik je 4. februarja 2009 predložil revidirano različico dopisa, ki je na tej stopnji vsebovala le citate iz več časopisnih člankov. Dopis tudi ni bil objavljen in pritožnik ni prejel obrazložitve.

2. Pritožnik je 9. februarja 2009 osebi, odgovorni za zadevni forum za razpravo (v nadaljevanju: urednik), poslal dopis, v katerem ga je prosil, naj vsaj v izdaji z dne 4. februarja 2009 objavi svoj dopis ali pojasni, zakaj dopis ni bil objavljen. 25. februarja 2009 je prejel odgovor, v katerem je vodja enote za komuniciranje in upravljanje informacij v takratnem generalnem direktoratu (v nadaljevanju: GD) za upravo pojasnil, da je uredniška politika objavljanja dopisov na ustreznem forumu za razpravo o Intracomm naslednja:

„Pismi bodo v celoti objavljeni na intranetu, razen če jih vodja enote za notranje komuniciranje ali urednica vodje komisije en Direct, ki deluje pod njenim vodstvom, štejeta za:

- klevetanje ali potencialno klevetanje;
- žalitev ali obtožbe proti imenovanim ali zlahka določljivim posameznikom;



- kako drugače bi lahko škodovalo interesom institucije ali kršilo splošno uveljavljene standarde spodobnosti.“

3. Vodja enote je navedel tudi, da je pritožnikov dopis podal več pripomb v zvezi z imenovanim kolegom „o zadevi, ki je trenutno predmet notranje preiskave urada OLAF“. Komisija je morala zaščititi tega uradnika pred javno razpravo o intranetu zaradi domneve nedolžnosti. Dodal je, da „njegova ni povezana s cenzuro, kot bi morali vedeti. Svoboda govora ne pomeni obveznosti objave za druge.“

4. Pritožnik je 10. in 23. marca 2009 poslal še en dopis z naslovom „Made in Germany“. V tem pismu je izpostavil članek, ki ga je objavila nemška tiskovna revija Spiegel, po katerem nemška vlada uporablja sistem, ki ocenjuje najvišje uradnike nemškega državljanstva v mednarodnih organizacijah, vključno z EU, da bi ugotovila, ali so primerni za višje naloge na mednarodnem prizorišču [2] . Tudi ta dopis ni bil objavljen, prav tako pa ni bilo podano nobeno pojasnilo.

5. Pritožnik je 2. aprila 2009 poslal dodaten dopis z naslovom „Rapid, vendar netočen“, v katerem je trdil, da Komisija skriva nekatera neprijetna sporočila za javnost, v katerih je navedel, da v podatkovni zbirki Komisije za sporočila za javnost (v nadaljevanju: podatkovna zbirka RAPID) ni mogoče najti več sporočil za javnost, vključno s sporočilom v zvezi s členom Sunday Times. Ta dopis tudi ni bil objavljen, pritožnik pa ni prejel nobenih informacij o razlogih za to zavrnitev.

6. Pritožnik je zato 14. aprila 2009 pisal uredniku in zahteval pojasnilo. Urednik je 21. aprila 2009 odgovoril, da je Komisija na splošno „proti reproduciranju člankov iz medijev, ki kolegom očitajo ali uporabljajo innuendo“. Kot so pokazala pravila in priporočila na spletnem mestu, naj bi bil zadevni forum za razpravo prostor za pozitivno interakcijo med kolegi in ne prostor za obtožbe.

7. Pritožnik je 27. aprila 2009 vložil pritožbo v skladu s členom 90(2) Kadrovskih predpisov za uradnike EU, v kateri je predlagal, naj se zgoraj navedeni dopisi razglasijo za nične. V zvezi s prvim dopisom („@europa.de“) je trdil, da čeprav bi Komisija lahko zavrnila pisma le, če bi kršila uredniško politiko, ni pojasnila, kako bi lahko njegovo pismo spadalo v to kategorijo. Pritožnik je trdil, da njegovo pismo ni bilo žaljivo in da ni podal nobenih klevetnih obtožb, temveč je zbral vrsto citatov iz javno dostopnih virov. V vsakem primeru je morala uredniška politika spoštovati dejstvo, da je svoboda govora vrednota, ki jo potrjujejo Kadrovski predpisi. V zvezi s tem se je skliceval na dejstvo, da je belgijsko sodišče zavrnilo prošnjo uradnika Komisije, navedeno v njegovih dopisih, da bi se preprečilo, da bi nevladna organizacija svoje ime navedla v okviru nagrade, katere namen je poudariti dejavnosti lobiranja v institucijah Unije.

8. Pritožnik je izpodbijal tudi utemeljitev urednika, da na Intracomm ni objavil svojih drugih pisem („Made in Germany“ in „Rapid, vendar netočna“). Trdil je, da ta pisma ne vsebujejo nobenih innuendo ali obtožb proti kolegom. Njegovih citatov iz *Spiegelovega* članka po njegovem vedenju nemška vlada ni izpodbijala, v „Rapidu, vendar netočnem“ pa se je dejansko skliceval na sporočilo Komisije za javnost. Zato ni bilo podlage za trditev Komisije, da so dopisi vsebovali „innuendo ali obtožbe proti kolegom“.



9. V zvezi z zadevami, ki jih je izpostavil v svojem pismu z naslovom „Made in Germany“, je pritožnik nadalje pozval Komisijo, naj preuči, v kolikšni meri je ocena nemške vlade o najvišjih nemških uradnikih spodkopala njihovo nepristranskost. Komisijo je tudi pozval, naj vložijo tožbo proti Nemčiji zaradi izvedbe tega postopka ocenjevanja, ki je po njegovem mnenju spodkopala temeljna načela evropske javne uprave, in zagotovi, da bodo vsa sporočila za javnost vedno na voljo v podatkovni zbirki RAPID.

10. Komisija je 27. maja 2009 pritožbo iz člena 90(2) zavrgla kot nedopustno, ker nobeno od navedenih vprašanj ni akt, ki bi ga bilo mogoče izpodbijati s tako pritožbo.

11. Pritožnik se je zato 17. septembra 2009 v zvezi s svojo pritožbo obrnil na evropskega varuha človekovih pravic.

Predmet preiskave

12. Pritožnik je predložil naslednje trditve in trditve:

Obtožbe:

1. Komisija je napačno zavrnila objavo treh člankov, ki jih je pritožnik napisal o Intracomm. Ni pravilno obrazložila zavrnitve členov.
2. Komisija je napačno zavrnila preiskavo, ali so bili najvišji nemški uradniki Komisije ogroženi v njihovi nepristranskosti zaradi dejstva, da je Nemčija izvajala sistem ocenjevanja najvišjih nemških uradnikov v mednarodnih institucijah.
3. Komisija je napačno zavrnila sprožitev sodnega postopka proti Nemčiji zaradi ogrožanja temeljnih načel evropske javne uprave z izvajanjem takega sistema ocenjevanja.
4. Komisija napačno ni zagotovila, da so vsa sporočila za javnost vedno na voljo v podatkovni zbirki RAPID.

Terjatve:

1. Komisija bi morala objaviti dopise, ki jih je pritožnik predložil o družbi Intracomm.
2. Komisija bi morala preučiti, ali nemški ocenjevalni sistem ogroža nepristranskost nemških uradnikov Komisije.
3. Komisija bi morala z izvajanjem takega sistema ocenjevanja začeti postopek proti Nemčiji zaradi spodkopavanja temeljnih načel evropske javne uprave.
4. Komisija bi morala zagotoviti, da so vsa sporočila za javnost vedno na voljo v podatkovni



zbirki RAPID.

Preiskava

13. Varuh človekovih pravic je 16. oktobra 2009 začel preiskavo in zaprosil Komisijo za mnenje o pritožbi.

14. Komisija je 3. marca 2010 poslala svoje mnenje. Varuh človekovih pravic je po preučitvi tega mnenja ugotovil, da potrebuje dodatne informacije za obravnavo tega primera. Zato je 9. marca 2010 Komisijo pozval, naj predloži te informacije.

15. Komisija je 17. maja 2010 poslala svoj odgovor, ki je bil pritožniku posredovan s pozivom k predložitvi pripomb. Pripombe pritožnika na ta odgovor in mnenje Komisije so bile prejete 25. maja 2010.

16. Varuh človekovih pravic je 15. decembra 2010 Komisijo zaprosil za dodatne informacije. Komisija je odgovor poslala 8. februarja 2011, varuh človekovih pravic pa ga je posredoval pritožniku s povabilom k predložitvi pripomb. Pripombe pritožnika so bile prejete 24. februarja 2011. V teh pripombah je pritožnik v bistvu vztrajal pri svoji pritožbi in ni sprožil nobenih novih vprašanj.

17. Varuh človekovih pravic je 6. decembra 2011 pripravil osnutek priporočila. Komisija je 25. aprila 2012 predložila podrobno mnenje o osnutku priporočila. Varuh človekovih pravic ga je 8. maja 2012 posredoval pritožniku s povabilom k predložitvi pripomb. Pritožnik je svoje pripombe predložil 24. maja 2012.

Analiza in sklepi varuha človekovih pravic

Uvodne pripombe

18. Pritožnik je v svojih pripombah na podrobno mnenje Komisije o osnutku priporočila varuha človekovih pravic navedel, da je Komisija po njegovem mnenju namerno odložila svoje odgovore varuhu človekovih pravic, čeprav so bili ti odgovori vedno zelo kratki. Pritožnik je zato pozval varuha človekovih pravic, naj Parlamentu predloži posebno poročilo, da bi lahko kritiziral Komisijo.

19. V zvezi s tem je iz izmenjave dopisov, ki je sledila začetku preiskave (glej točke od 13 do 17 zgoraj), razvidno, da so bili odgovori Komisije na zahteve po informacijah, ki jih je vložil varuh človekovih pravic, dejansko predloženi z določeno zamudo, vendar nič ne kaže na to, da so bile zadevne zamude dejansko namerne. Varuh človekovih pravic zato meni, da te zamude ne odpirajo načelnega vprašanja. V teh okoliščinah posebno poročilo ni upravičeno.



A. Zatrjevanje, da je Komisija napačno zavrnila objavo treh člankov, ki jih je pritožnik napisal o družbi Intracomm, in ni ustrezno obrazložila svoje odločitve in s tem povezanega zahtevka

Argumenti, predstavljeni varuhu človekovih pravic

20. Pritožnik je trdil, da lahko Komisija dopise zavrne le, če kršijo uredniško politiko. Vendar pritožnik meni, da nobeno od njegovih dopisov ni kršilo uredniške politike Komisije, saj so bili sestavljeni predvsem iz citatov iz javno dostopnih časopisnih člankov. Dejansko citat iz tiska v pismu z naslovom „Made in Germany“, ki ga je Komisija zavrnila, ker *„se je treba izogibati reproduciranju člankov iz tiska, ki obtožujejo ali uporabljajo innuendo proti kolegom“*, ni vseboval niti innuendo niti obtožbe. Dopis z naslovom „Rapid, vendar netočen“ ni navajal v tisku, temveč v sporočilu za javnost Komisije. V vsakem primeru je pritožnik menil, da je svoboda govora pomembnejša od domneve nedolžnosti, in ugotovil, da je Komisija s tem, da ni objavila njegovih dopisov, kršila zgoraj navedeno pravico, ki se odraža tudi v členu 17a Kadrovskih predpisov.

21. Komisija se je v svojem mnenju sklicevala na svojo odločitev o pritožnikovi pritožbi iz člena 90(2), s katero je bila pritožba zavržena kot nedopustna. Poleg tega je ponovila razlogovanje, ki ga je navedla v dopisih z dne 25. februarja in 21. aprila 2009.

22. Komisija je v odgovoru na zahtevo varuha človekovih pravic za mnenje o vsebini zadevne trditve in trditve ugotovila, da uradniki nimajo pravice do objave svojih dopisov. Uredniška politika, ki je bila objavljena na spletnem mestu, je bila v zvezi s tem popolnoma jasna, zato se lahko od zaposlenih pričakuje, da bodo razumeli meje tega, kar bi bilo mogoče objaviti. V obravnavanem primeru bi bilo nesprejemljivo, da Komisija objavi vsak dopis, ki bi lahko vplival na domnevo nedolžnosti preiskovanega uslužbenca. Komisija je poudarila, da je bilo to zelo jasno navedeno v njenem sporočilu s pritožnikom.

23. Varuh človekovih pravic je po analizi tega odgovora Komisijo pozval, naj potrdi, da bi bilo nesprejemljivo, če bi dovolila objavo dopisa, ki bi vplival na domnevo nedolžnosti uslužbenca, in se skliceval na tretjo alineo dokumenta, ki določa njeno uredniško politiko (dopisi, za katere se šteje, da bi lahko škodovali interesom institucije). Komisija je potrdila, da je tako, in ugotovila, da je pomembna tudi druga alineja (dopisi, za katere se šteje, da so žaljivi ali obtožujejo imenovane osebe ali osebe, ki jih je mogoče zlahka identificirati). Pritožnikova pisma so namreč navajala „imenovanega ali zlahka prepoznavnega posameznika“, ki ga je preiskoval preiskovalni in disciplinski urad Komisije (v nadaljnjem besedilu: IDOC). Komisija je morala kot varuhinja Pogodb vedno spoštovati domnevo nedolžnosti, ki je temeljno načelo pravne države.

24. Varuhinja človekovih pravic je v zvezi s pismom z naslovom „@europa.de“ vprašala, ali bi Komisija zdaj lahko razmislila o njegovi objavi na forumu za razpravo, pri čemer je upoštevala, da je bila vsebina pisma obravnavana v dveh javno dostopnih sodbah Sodišča za uslužbence in



da je zadevni uradnik Komisije priznal, da se je sestal s *kitajskimi poslovnimi* in jim zagotovil informacije o tekočih protidampinških postopkih. Komisija je odgovorila, da je njena obveznost varovanja domneve nedolžnosti še vedno upoštevana, čeprav je bila zadevna zadeva zajeta v tisku. Dodala je, da nikakor ne namerava sprejeti razprav na intranetu o vedenju, značaju ali zaslugah posameznih uslužbencev.

25. V zvezi s pismi z naslovoma „Made in Germany“ in „Rapid, vendar netočna“ je varuh človekovih pravic ugotovil, da se nanašata na članek Spiegel o nemškem bonitetnem sistemu za najvišje uradnike Komisije in na razpoložljivost sporočil Komisije za javnost. Zato je Komisijo prosil, naj pojasni, kako bi lahko objava teh dopisov „ugodila domnevo nedolžnosti posameznega uslužbenca“ in kako bi se lahko štelo, da ta pisma „obtožujejo ali uporabljajo innuendo proti kolegom“. Komisija v odgovoru na zahtevo varuha človekovih pravic po dodatnih informacijah, ki se je nanašala tudi na druge točke, teh vprašanj ni obravnavala.

26. Pritožnik je v svojih pripombah vztrajal pri svoji pritožbi in zavrnil trditev Komisije, da uradniki nimajo pravice do objave svojih dopisov na forumu za razpravo. V uredniški politiki je bilo navedeno, da bo „pisma objavljena v celoti, razen če“ velja katera od izjem. V zvezi s tem Komisija še vedno ni pojasnila svojega stališča, da so bili njegovi dopisi žaljivi ali obrekljivi ali da so bili obtoženi imenovani ali zlahka določljivi posamezniki.

27. V svojem pismu z naslovom „@europa.de“ je le citiral iz javno dostopnih virov. „Izdelano v Nemčiji“ se ni nanašalo niti na imenovane posameznike in ni niti omenilo uradnika Komisije, čigar domnevo nedolžnosti je Komisija navedla, da jo mora varovati. Namesto tega se je nanašala na bonitetni sistem, ki ga upravlja nemška država. Dejansko je v obeh dopisih z naslovom „Rapid, vendar netočen“ in „@europa.de“ navedel sporočilo za javnost, ki ga je objavila Komisija sama, sporočilo za javnost, za katero Sodišče za uslužbence meni, da ne krši domneve nedolžnosti. Zaradi tega je bilo nesmiselno, da Komisija s sklicevanjem na to načelo zavrne objavo tega dopisa. Poleg tega so bila v njegovih dopisih predstavljena dejstva, ki so ostala pomembna ne glede na to, ali je bil zadevni uradnik spoznan za krivega ali ne, in niso „predpostavili, da je obdolženec storil kaznivo dejanje“ [3] .

28. Dejstvo, da je bil posameznik v pismu imenovan ali da ga je zlahka prepoznal, naj ne bi zadostovalo za njegovo objavo. Nasprotno, uredniška politika je od Komisije zahtevala, da dokaže, da je dopis vseboval žalitve ali obtožbe zoper tega posameznika. Zdi se torej, da je Komisija svojo uredniško politiko razlagala preširoko. Dejansko je v svojem mnenju napovedala politiko sistematične cenzure, ko je izjavila, da „ne namerava sprejeti razprav na svojem intranetu o posameznih članih osebja, njihovih zaslugah, vedenju, značaju itd.“. Zdi se, da mu ni mar, ali spoštuje svojo uredniško politiko in s tem krši načelo svobode izražanja.

29. V zvezi s trditvijo Komisije, da bi objava dopisa z naslovom „@europa.de“ škodovala njenim interesom, je pritožnik trdil, da je treba te interese jasno opredeliti. Komisija se je v zvezi s tem sklicevala na domnevo nedolžnosti uradnika, ki „je predmet tekoče preiskave preiskovalnega in disciplinskega urada Komisije (IDOC)“. Vendar je Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) zaključil preiskavo ravnanja zadevnega uradnika, opisanega v članku Sunday Times z dne 29. januarja 2009. Nato je začela še eno preiskavo obtožb v zvezi z GD za trgovino in 25. februarja



2010 obvestila pritožnika, da bo uvedba disciplinskega postopka s strani Komisije v zvezi z zadevnim uradnikom odvisna od „rezultata našega postopka in našega priporočila“ v zvezi s tem postopkom. Urad OLAF je 22. septembra 2010 pritožnika obvestil, da je zdaj tudi ta preiskava zaključena in da je bilo njegovo priporočilo, da se nadaljnji ukrepi ne sprejmejo.

30. Pritožnik je trdil, da njegov dopis z naslovom „@europa.de“ nikakor ne krši domneve nedolžnosti. Komisija se je sklicevala na članek Sunday Times, na katerega se je oprla, da bi utemeljila svojo odločitev o začasnem odvzemu zadevnega uradnika. Sodišče za uslužbenke se je v sodbi o tej zadevi sklicevalo na dejstvo, da je bil ta člen „zelo podroben in večkrat poročan, v narekovajih pa odgovore tožeče stranke na vprašanja, ki so mu jih zastavili novinarji“ [4] in da je zadevni uradnik dejansko „priznal nekatera dejstva, navedena v članku v Sunday Timesu“, zlasti ker je „kitajskim poslovnežem sporočil informacije o protidampinških postopkih“.

Ocena varuha človekovih pravic, na podlagi katere je bil pripravljen osnutek priporočila

31. Pred preučitvijo stališča Komisije v zvezi z vsakim od dopisov, ki ji jih je pritožnik predložil v objavo na forumu za razpravo, je varuh človekovih pravic menil, da je primerno podati več uvodnih pripomb.

32. Prvič, Komisija je trdila, da uradniki nimajo pravice do objave dopisov na forumu za razpravo. Vendar je varuhinja človekovih pravic ugotovila, da je Komisija v zvezi s tem določila uredniško politiko. V skladu s tem dokumentom bodo črke „objavljene“, razen če velja ena od treh izjem. V teh okoliščinah je bilo treba odločitev Komisije, da ne objavi dopisov, ki jih je predložil pritožnik, oceniti glede na pravila, ki jih je v zvezi s tem določila Komisija; to je uredniška politika in načela, ki jih izvaja.

33. Drugič, pritožnik ni izpodbijal pravil, ki jih je Komisija določila v svoji uredniški politiki. Namesto tega je trdil, da se ta pravila razlagajo in uporabljajo preširoko. Analiza varuha človekovih pravic se je zato osredotočila na vprašanje, ali je mogoče odločitve o neobjavi dopisov, ki jih je predložil pritožnik, utemeljiti s sklicevanjem na uredniško politiko, ki jo je Komisija sama sprejela in napovedala svojemu osebju.

34. Tretjič, kot je pravilno poudaril pritožnik, uredniška politika navaja, da bodo dopisi, predloženi v objavo, v celoti objavljeni na forumu za razpravo, razen če velja ena od izjem. Objava je torej pravilo, neobjava pa izjema.

35. Četrto, res je, da Komisija ni bila dolžna sprejeti take splošne politike. Poleg tega bi to lahko spremenilo to splošno politiko, saj svoboda govora, kot je pravilno poudarila Komisija, ne pomeni obveznosti objave za druge. Vendar ostaja dejstvo, da je Komisija sprejela zgoraj navedeno splošno politiko in jo posredovala svojemu osebju. To politiko je mogoče razumeti le kot odločitev, da Intracomm postane forum, na katerem lahko uradniki svobodno izražajo svoja stališča, ob upoštevanju le napovedanih izjem. To odraža svobodo izražanja, ki je temeljna pravica, zagotovljena s členom 10 Evropske konvencije o človekovih pravicah (v nadaljevanju:



EKČP) in členom 11 Listine EU o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). To je tudi ena od pravic uradnikov, ki jih zagotavljajo kadrovske predpisi (člen 17a). V skladu s členom 52(1) Listine mora biti vsako omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, „določeno z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene le, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne za zaščito pravic in svoboščin drugih.“ Po mnenju varuha človekovih pravic iz tega izhaja, da Komisija pri uporabi uredniške politike ne more razlagati izjem, predvidenih v njej, preširoko in s tem omejiti možnosti javnega uslužbenca, da se svobodno izraža na forumu, ustanovljenem v ta namen.

36. Petič, Komisija je v obravnavanem primeru navedla, da ne namerava sprejeti razprav o vedenju, značaju ali odlikah posameznih članov svojega osebja na upoštevnem forumu za razpravo. Varuhinja človekovih pravic je ugotovila, da uredniška politika, ki jo je določila Komisija, ne vključuje takšne izjeme. V teh okoliščinah bi bile odločbe Komisije v obravnavani zadevi lahko utemeljene le, če so zajete z eno od treh izjem, ki so določene v njeni uredniški politiki, in če Komisija ne more sprejeti *ad hoc* izjem, ki bi presegale te izjeme, saj bi to pomenilo neupravičeno omejevanje svobode izražanja.

37. Šestič, urednik je v odgovoru z dne 21. aprila 2009 pojasnil, da Komisija „nasprotuje reproduciranju člankov iz medijev, ki kolegom očitajo ali uporabljajo innuendo“. V zvezi s tem je varuh človekovih pravic poudaril, da se druga izjema, določena v uredniški politiki Komisije, nanaša na pisma, za katera se šteje, da „obtožujejo imenovane ali zlahka določljive posameznike“. Tako je bilo jasno, da mora biti obtožba podana s samim dopisom in da se upoštevana izjema ne uporablja v primerih, ko dopis zgolj navaja obtožbo nekoga drugega. Vendar je bilo po mnenju varuha človekovih pravic jasno tudi, da gre za razlago, ali gre za tak primer ali pa pismo, ki je namenjeno zgolj poročanju o obtožbi nekoga drugega, dejansko jasno kaže, da se njegov avtor strinja s stališčem, ki ga je izrazila ta tretja oseba, in zato navedeno obdolžitev naredi za svojo. Varuh človekovih pravic je dodal, da je treba tudi opozoriti, da se lahko objava dopisa, ki se nanaša zgolj na poročanje o obtožbah, ki jih je podala tretja oseba, še vedno zavrne, če se uporabi tretja izjema.

38. Sedmič, Komisija se je v zvezi s to tretjo izjemo sklicevala na potrebo po zaščiti domneve nedolžnosti, da bi upravičila neobjava dopisov pritožnika. Varuhinja človekovih pravic je opozorila, da je ESČP jasno navedlo, da je treba vzpostaviti ravnovesje med svobodo izražanja in potrebo po zaščiti domneve nedolžnosti:

„Svoboda izražanja, ki jo zagotavlja člen 10 Konvencije, vključuje svobodo sprejemanja in širjenja informacij. Člen 6(2) torej ne more preprečiti organom obveščanja javnosti o tekočih kazenskih preiskavah, vendar zahteva, da to storijo z vso potrebno diskretnostjo in preudarnostjo, da se upošteva domneva nedolžnosti.“ [5]

39. Po mnenju varuha človekovih pravic je bilo torej jasno, da bi institucija ravnala nepravilno, če bi objavila izjave, ki posegajo v domnevo nedolžnosti. V teh okoliščinah je varuh človekovih pravic menil, da je verjetno, da institucija meni, da bi izjave članov njenega osebja na forumu za razpravo, ki ga vodijo njene službe, verjetno škodovala njenim interesom. Vendar je bilo treba



upoštevati, da spoštovanje temeljne pravice do svobodnega izražanja zahteva, da se ta izjema, tako kot vsi drugi, razlaga previdno, da se splošnemu pravilu, ki temelji na tem načelu, ne odvzame vsega pomena.

40. Nazadnje je navedel, da je treba razlikovati med očitki pritožnika in njegovo trditvijo, kar zadeva upošteveni trenutek. Kar zadeva odločitve Komisije, da zavrne objavo pritožnikovih dopisov, je bilo jasno, da je moral varuh človekovih pravic preučiti, ali so bile te odločitve pravilne, ko so bile sprejete. Z drugimi besedami, pregled, ki ga je opravil varuh človekovih pravic, je moral temeljiti na dejstvih, ki so bila ali bi lahko bila Komisiji znana v tej fazi. Pritožnikova trditev, da bi bilo treba njegova pisma objaviti, pa se je nanašala na ukrep, ki bi ga morala Komisija po njegovem mnenju sprejeti zdaj ali v prihodnosti. Da bi lahko ocenil to trditev, je moral varuh človekovih pravic upoštevati tudi razvoj dogodkov, ki bi se lahko zgodil po tem, ko je Komisija sprejela odločitev, da ne bo objavila navedenih dopisov.

41. Varuh človekovih pravic je potem, ko je predstavil svojo analizo teh splošnejših točk, preučil odločitve Komisije, da zavrne pritožnikova pisma v zvezi z vsakim od teh dopisov.

(1) Dopis z naslovom „@europa.de“

42. Komisija je trdila, da *dopisa* „@europa.de“ ni mogoče objaviti, ker je podala številne pripombe glede imenovanega ali zlahka prepoznavnega sodelavca o zadevi, ki je bila predmet preiskave IDOC. Trdila je, da je dolžna varovati domnevo nedolžnosti in da ni mogla objaviti ničesar, kar bi ogrozilo to načelo. V odgovor na drugo zahtevo varuha človekovih pravic po dodatnih informacijah je pojasnila, da se v zvezi s tem sklicuje na drugo in tretjo izjemo iz uredniške politike.

43. Pritožnik je podvomil, ali ta argument temelji na resničnem opisu dejstev. Dodal je, da je vprašljivo, ali je uradnik Komisije, na katerega so se nanašali njegovi članki, predmet preiskave IDOC, ki poteka. V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora varuh človekovih pravic pri odločanju, ali je bila odločitev Komisije, da zavrne objavo zadevnega dopisa, pravilno, upoštevati položaj v času sprejetja te odločitve, to je februarja 2009. Vendar se zdi, da pritožnik ne izpodbija trditve Komisije, da je preiskava takrat še potekala.

44. Trditev Komisije, da je dopis spadal pod drugo in tretjo izjemo, navedeno v uredniški politiki, je zato treba preučiti.

45. Najprej pa je bilo treba opozoriti, da obstajata dve različici črke „@europa.de“. V obeh različicah je pritožnik predstavil članek Sunday Times z naslovom in podnaslovom ter zagotovil povezavo do njega. Nato se je skliceval na sporočilo Komisije za javnost, ki je bilo objavljeno dva dni pred objavo članka. V skladu s tako navedenim besedilom se je Komisija obrnila na Komisijo z obtožbami, da je eden od njenih uradnikov imel stike z novinarji, ki so bili podjetniki, in da je Komisija od časopisa zahtevala, naj da na voljo dokaze, da bi lahko zadevo raziskala. V dopisu pritožnika je bilo navedeno, da urad OLAF ni bil prepričan, ali bi dejansko lahko poslušal predložene posnetke, saj ni bilo jasno, ali je bil posnetek zakonit. Nato se je sklicevala na *Spiegelovo* poročilo, ki opisuje sistem, ki ocenjuje najboljše nemške uradnike Komisije, ki jih



upravlja nemška vlada. Na voljo je bila tudi povezava na ta članek, ki se ukvarja predvsem z afero, ki jo je razkril Sunday Times. Pritožnik se je v dopisu skliceval na člen 11 Kadrovskih predpisov (v skladu s katerim morajo uradniki delovati nepristransko in neodvisno ter biti zvest Komisiji) in pozval Komisijo, naj zadevo razišče. Poleg tega je poročalo, da je uradnik, ki se je srečal z novinari Sunday Timesa, ki so bili predstavniki podjetij, poskušal preprečiti, da bi nevladna organizacija objavila svoje ime v publikaciji o podelitvi nagrad, vendar je belgijsko sodišče, ki je obravnavalo vprašanje, razsodilo, da je svoboda izražanja v tem primeru pomembnejša. Nazadnje je omenil, da je zadevni uradnik podpredsednik združenja sedanjih in nekdanjih *sodnikov* evropskih sodišč.

46. Poleg tega je prvotna različica pritožnikovega dopisa vsebovala nekatere „zaključke“ in pripombe pritožnika o zadevi in o tem, kaj je menil, da Komisija ni pripravljena preiskovati. Tako je pritožnik po uvodu v članek *Sunday Times* ugotovil, kako dolgo je uradnik, ki je sodeloval v aferi, zasedal svoje delovno mesto in predstavil svoj „prvi sklep“, in sicer, da mu je Komisija napačno dovolila, da ostane v njegovem občutljivem položaju tako dolgo, kot je. Po poročanju, da je OLAF analiziral, ali ima pravico poslušati posnetke, je ugotovil, da se nagiba k temu, da ne bo uporabil dokazov, ki jih je Komisija zahtevala od *Sunday Timesa*. Poleg tega je pritožnik predlagal, da bi dejstvo, da je imel zadevni uradnik vodilni položaj v združenju nekdanjih *référéndaires*, vplivalo na izid zadeve, ki jo je uradnik vložil zoper odločitev Komisije, da ga začasno ustavi. Po mnenju varuha človekovih pravic ti „zaključki“ ustvarjajo vtis, da je bilo ravnanje zadevnega uradnika tako, da mu ne bi smelo biti dovoljeno zasedati občutljivega delovnega mesta, ki ga je zasedal, in očitno ne za tako dolgo obdobje. Glede na navedeno bi lahko bralci preostali del besedila, čeprav je zgolj poročal o tem, kar je bilo objavljeno drugje, razumeli kot kritiko zadevnega uradnika Komisije.

47. Glede na navedeno je varuh človekovih pravic menil, da je Komisija upravičeno ugotovila, da prvotna različica zadevnega dopisa vsebuje obtožbe proti zadevnemu uradniku. Varuh človekovih pravic je navedel, da je v zvezi s tretjo izjemo prav tako razumno, da Komisija razume to različico dopisa, da ogroža varstvo domneve nedolžnosti preiskovanega uradnika. Po mnenju varuha človekovih pravic je bila odločitev Komisije, da te različice pisma „@europa.de“ ne objavi na ustreznem forumu za razpravo, upravičena.

48. Po drugi strani pa je revidirana različica pritožnikovega dopisa, iz katere so bile umaknjene zgoraj navedene ugotovitve in pripombe pritožnika, zato v glavnem vsebovala citate iz časopisnih člankov in sporočila za javnost Komisije o tej zadevi. Na koncu je poudaril, da vsa dejstva, ki jih je omenila, izhajajo iz javno dostopnih virov in niso bila namenjena prejudiciranju, ali je uradnik Komisije „kriv ali nedolžen“. Na podlagi branja tega besedila, ki je bilo povzeto v točki 45 zgoraj, je pritožnik poročal o zadevi in pri tem navedel naslove in podnapise zadevnih člankov ter razlog, zaradi katerega je bil uradnik imenovan za „najhujšo nagrado za navzkrižje interesov“; po navedbah organizatorjev te nagrade „za razkrivanje notranjih informacij o trgovinskih tarifah „lobistom“, ki so bili dejansko novinarji, ki so delali pod krinko. Čeprav se je pritožnik skliceval in ponovil take izjave in ustrezne člene, ki bi se lahko šteli za obtožbe proti uradniku, pa iz besedila ni izhajalo, da bi se strinjal s stališči, o katerih je poročal, ali o kakršnih koli takih obtožbah.



49. Zato ga ni mogoče šteti za dokazano dejstvo, da je pritožnik v drugi popravljani različici svojega dopisa očital zadevnemu uradniku.

50. V zvezi s tretjo izjemo je varuh človekovih pravic opozoril, da je res, kot je bilo navedeno zgoraj, da dopis, o katerem se je poročalo o aferi Sunday Times v času, ko preiskave v zvezi s tem še niso bile zaključene. Vendar se to samo po sebi ne more šteti za zadostno, da bi se za dopis štelo, da spodbuja domnevo nedolžnosti. Varuh človekovih pravic je namreč menil, da bi prepoved vsakega poročanja o zadevi, ki je predmet preiskave, dokler preiskava ne pride do zaključka, pretirano omejila svobodo govora. Opozoriti je treba, da je pritožnik v zvezi s poročanjem o dejstvih v zvezi z afero navedel lastno sporočilo Komisije za javnost, v katerem je navedeno, da je bil časopis „domnevno“ ponujen v zameno za svetovanje in informacije. Poleg tega iz preostalega besedila ni mogoče sklepati, da je pritožnik menil, da je bil zadevni uradnik dejansko kriv. Varuhinja človekovih pravic je sklenila, da zato ni znakov, da bi besedilo kršilo interes, zaščiten s tretjo izjemo.

51. Iz navedenega izhaja, da trditve, da je Komisija napačno zavrnila objavo tega dopisa in ni utemeljila svoje odločitve, ni bilo mogoče sprejeti v zvezi s prvo različico pritožnikovega dopisa, ampak jo je bilo treba šteti za utemeljeno v zvezi z drugo različico.

52. Kar zadeva pritožnikovo trditev, da bi bilo treba njegov dopis objaviti, je bilo treba to trditev, kot je navedeno zgoraj, oceniti ob upoštevanju morebitnih sprememb od datuma sklepa Komisije iz leta 2009, s katerim je zavrnil objavo navedenega dopisa. V zvezi s tem je varuh človekovih pravic ugotovil, da je bila zadeva, na katero se nanaša ta dopis, medtem predložena evropskim sodiščem v dveh primerih. V prvi od teh zadev je bilo Sodišče za uslužbence pozvano, naj oceni odločitev Komisije, da začasno ustavi zadevnega uradnika. V sodbi z dne 30. novembra 2009 je ugotovilo, da je uradnik na zaslišanju pred Komisijo priznal, da je bil večkrat povabljen na „kitajske poslovneže“ v restavracijah in se je z njimi udeležil, ne da bi obvestil svoje nadrejene. Priznal je tudi, da je „obveščal novinarje na večerji, na katere je bil povabljen, ali med telefonskimi pogovori, nekatere informacije, zlasti imena dveh kitajskih družb, vključenih v proizvodnjo sveč, ki bi po protidampinškem postopku, ki je bil takrat v teku, verjetno pridobil status TGO.“ [6] Glede na te okoliščine ni bilo mogoče izključiti, da bi lahko Komisija na podlagi nove ocene zadeve zdaj sklenila, da bi lahko celo prvotna različica pisma „@europa.de“ objavila na ustreznem forumu za razpravo.

53. Vendar je varuh človekovih pravic menil, da mu v obravnavani zadevi ni treba obravnavati tega vprašanja. Pritožnik je svoj zahtevek izrazil kot objavo svojega pisma „@europa.de“, „vsaj v drugi, urejeni različici“. Varuh človekovih pravic je zato menil, da je upravičeno, da se osredotoči na to drugo različico zadevnega dopisa. Vendar je iz zgoraj navedene analize izhajalo, da druga različica tega dopisa ni kršila redakcijske politike in da bi jo bilo zato treba objaviti.

54. V skladu s členom 3(5) svojega statuta si varuh človekovih pravic „če je mogoče“ prizadeva za sporazumno rešitev za odpravo nepravilnosti in ugoditev pritožbi. Vendar se je varuh človekovih pravic, kot je prikazano zgoraj, v obravnavani zadevi odločil, da pritožbi ugoditi. Poleg tega je iz navedenega razvidno, da je Komisija zavrnila predloge varuha človekovih



pravic za spraven pristop in odločno vztrajala pri svojem stališču. Prijateljska rešitev torej ni bila mogoča. Varuh človekovih pravic je zato Komisiji predložil osnutek priporočila in jo pozval, naj objavi drugo različico pritožnikovega dopisa z naslovom „@europa.de“.

(2) Pismo z naslovom „*Izdelano v Nemčiji*“

55. Urednik je trdil, da tega pisma ni mogoče objaviti, ker je Komisija „proti reproduciranju člankov iz medijev, ki obtožujejo ali uporabljajo innuendo proti kolegom“. Komisija je v odgovoru na vprašanje varuha človekovih pravic pojasnila, da je njena odločitev, da ne bo objavila dopisov, temeljila na drugi in tretji izjemi, določeni v uredniški politiki. Vendar Komisija v odgovor na vprašanje varuhinje človekovih pravic o tem, kako bi lahko objava tega dopisa škodovala interesom Komisije, ker bi vplivala na domnevo nedolžnosti ali obtožila ali uporabila innuendo proti kolegom, ni predložila nobenih konkretnih argumentov, razen da ni nameravala dovoliti razprav o prednostih in vedenju posameznih članov svojega osebja na intranetu.

56. Varuh človekovih pravic je navedel, da je treba pri ugotavljanju, ali bi navedeni dopis lahko spadal pod drugo izjemo, ugotoviti, da se dopis ni nanašal zlasti na nobenega posameznega uradnika, ampak je namesto tega zgolj poročal o trditvi iz poročila *Spiegel*, v skladu s katero je nemška vlada ustanovila skupino uradnikov, ki je bila zadolžena za ocenjevanje visokih nemških uradnikov v mednarodnih organizacijah. Res je, da je pritožnikov dopis ob predstavitvi te teme navajal in prevedel naslov Spiegelovega poročila, v katerem je bilo omenjeno to vprašanje („nemški najvišji uradnik v Bruslju pod Corruption Suspicion“) in je vseboval povezavo do tega članka. V članku so podrobno opisani dogodki, ki obkrožajo članek Sunday Times. Vendar obtožbe ne predstavljajo kot dejstva (razen dejstva, da so sestanki potekali v restavracijah v Bruslju), temveč poroča o obtožbah, kot je ta, da so bile informacije posredovane, ali da je uradnik sprejel obljubo plačila za te informacije kot take, pri čemer pojasnjuje, da gre za obtožbe in ne za dejstva. Varuh človekovih pravic je dodal, da zgolj dejstvo, da je v dopisu pritožnika naveden naslov tega članka, nikakor ne pomeni, da ta dopis vsebuje obtožbe proti uradniku Komisije, katerega ravnanje je privedlo do *Spiegelovega* članka.

57. Pritožnikov dopis se je nanašal na še dva „lahko prepoznavna posameznika“, in sicer predsednika Komisije in direktorja urada OLAF. Vendar je bilo v dopisu le navedeno, da bi po mnenju pritožnika ti dve osebi verjetno utrpeli negativne posledice, če bi se izvedla preiskava sistema ocenjevanja, ki naj bi ga vzpostavila nemška vlada. Varuh človekovih pravic je menil, da te izjave ni mogoče razlagati kot obtožbo ali innuendo proti tema osebama.

58. Nazadnje, ni si bilo mogoče zamisliti, da bi bilo mogoče dopis razlagati tako, da bi lahko bili zaradi sistema ocenjevanja, ki naj bi ga vzpostavila nemška vlada, nekateri visoki nemški uradniki Komisije spodbujeni k kršitvi njihove dolžnosti lojalnosti do Unije. Vendar tudi če bi se to razlagalo kot obdolžitev, je ostalo dejstvo, da zadevni uradniki niso bili niti imenovani niti zlahka prepoznavni. Varuh človekovih pravic zato ni menil, da bi zavrnitev objave tega dopisa lahko temeljila na drugi izjemi v uredniški politiki.

59. Zato je treba preučiti, ali bi tretja izjema lahko upravičila odločitev Komisije, da dopisa ne objavi. Vendar je varuh človekovih pravic iz razlogov, ki jih je že navedel v okviru svoje ocene



druge različice pisma „@europa.de“, menil, da dopis, v katerem je zgolj poročal o nekaterih obtožbah proti določenemu uradniku v drugih publikacijah, ne da bi ustvaril vtis, da je avtor dopisa menil, da so te trditve utemeljene, bi lahko ogrozil domnevo nedolžnosti. V zvezi s tem je bilo ugotovljeno tudi, da je varuh človekovih pravic pozval Komisijo, naj pojasni, kako bi objava tega dopisa lahko škodovala interesom Komisije, tako da bi spodkopala domnevo nedolžnosti v zvezi z zadevnim uradnikom. Kot je bilo že omenjeno, Komisija v odgovoru na to vprašanje ni podala pripomb. Zato je bilo treba skleniti, da se na tretjo izjemo ni mogoče sklicevati kot na razlog za zavrnitev objave tega dopisa.

60. Glede na navedeno je varuhinja človekovih pravic ugotovila, da je Komisija napačno zavrnila ta dopis za objavo na ustreznem forumu za razpravo. Menil je, da to pomeni še en primer nepravilnosti. Zato je pripravil osnutek priporočila in pozval Komisijo, naj objavi tudi dopis „*Izdelano v Nemčiji*“.

(3) Pismo z naslovom „

Hitro, vendar netočno

“

61. Pritožnik je v dopisu z naslovom „*Hitro, vendar netočno*“ navedel, da bi morala biti vsa sporočila za javnost Komisije vedno na voljo v podatkovni zbirki RAPID, vendar jih v njej ni bilo mogoče najti. Komisija je torej po mnenju pritožnika storila napako ali pa je namerno skrivala neprijetna sporočila za javnost. Pritožnik je svoje stališče ponazoril s sklicevanjem na dva primera. Prvo je bilo sporočilo za javnost, ki je bilo že omenjeno in ga je Komisija objavila po tem, ko je k njemu pristopil Sunday Times. Drugi primer se je nanašal na prepoved kitajskih mlečnih izdelkov. Pritožnik je sklenil, da se je Komisija naučila iz devetnajstih osemdeseterih Georgea Orwella, pri čemer je navedla odstavek o „proizvodnji preteklosti“.

62. Urednik je trdil, da tega pisma ni mogoče objaviti, ker je Komisija „proti reproduciranju člankov iz medijev, ki obtožujejo ali uporabljajo innuendo proti kolegom“. Komisija je v svojem mnenju pojasnila, da njena odločitev o neobjavi pisem temelji na drugi in tretji izjemi, določeni v uredniški politiki. Vendar Komisija, ko jo je varuh človekovih pravic prosil, naj pojasni, kako bi bilo mogoče odločitev o neobjavi tega dopisa upravičiti z uporabo teh dveh izjem, ni predložila posebnih argumentov.

63. V zvezi z drugo izjemo je varuh človekovih pravic menil, da je v dopisu res, da je v dopisu naveden zlahka določljiv posameznik, in sicer uradnik, ki ga zadeva člen Sunday Times, ki je opredeljen z njegovim stališčem v Komisiji. Res je tudi, da pismo navaja naslov in podnaslov zadevnega članka Sunday Times. Vendar nič ne kaže na to, da bi bralci ustvarili vtis, da je pritožnik želel obtožbe, navedene v tem članku, predstaviti svoje. Splošnejša kritika Komisije v dopisu ni namenjena nobenemu imenovanemu ali določljivemu posamezniku. Komisija zato druge izjeme, določene v uredniški politiki, ni mogla uporabiti kot utemeljitev za neobjavo dopisa.



64. V zvezi s tretjo izjemo se je varuhinja človekovih pravic strinjala s pritožnikom, da bi bilo nesmiselno šteti, da bi objava citatov iz sporočila za javnost, ki ga je objavila Komisija in ki ne izkrivlja sporočila tega sporočila za javnost, na zadevnem forumu za razpravo lahko ogrozila varstvo domneve nedolžnosti. V zvezi s tem je bilo opozorjeno, da, kot je bilo že omenjeno, in čeprav je varuh človekovih pravic zaprosil Komisijo za dodatna pojasnila v zvezi s tem, ta ni predložila odgovora v zvezi s tem.

65. Varuhinja človekovih pravic je priznala, da je pismo zelo ostro kritiziralo Komisijo, pri čemer je trdilo, da „*izdeluje preteklost*“, in nakazalo, da se obnaša kot totalitarni režim, upodobljen v *devetnajstih osemdesetih Georgeu Orwellu*.

66. Vendar je varuhinja človekovih pravic nadalje opozorila, da iz lastne uredniške politike Komisije izhaja, da bi morale biti odločitve o neobjavi pisem izjema. V obravnavanem primeru se Komisija ni sklicevala na zgoraj navedene očitke, ki so bili izraženi sami po sebi, da bi utemeljila svojo odločitev, da ne bo objavila zadevnega dopisa. Prav tako ni dokazala, da bi lahko na podlagi te kritike uveljavljala eno od treh izjem, določenih v njeni uredniški politiki.

67. Glede na navedeno je varuh človekovih pravic ugotovil, da Komisija ni dokazala, da je upravičena zavrniti objavo tega dopisa. To je bil še en primer nepravilnosti. Varuhinja človekovih pravic je zato pripravila osnutek priporočila, v katerem je Komisijo pozvala, naj objavi tudi dopis „*hitro, vendar netočno*“.

Argumenti, predloženi varuhu človekovih pravic po njegovem osnutku priporočila

68. Komisija je v svojem podrobnem mnenju trdila, da je bila njena odločitev, da ne bo ugodila pritožbi pritožnika, „*popolnoma utemeljena*“. Komisija je poudarila, da mora upoštevati domnevo nedolžnosti. Vendar je bilo iz dopisov, ki jih je pritožnik želel objaviti, jasno razvidno, da se nanašajo na zadevo, ki se je nanašala na „*nekdanjega sodelavca*“, ki ga je obravnavalo belgijsko sodišče. Zato Komisija na svojem intranetnem forumu ni mogla objaviti časopisnega članka, ki bi lahko ogrozil pravico te osebe, da se šteje za nedolžno, dokler ni dokazana krivda.

69. Ta utemeljitev se ni nanašala le na pismo z naslovom „*@europa .de*“, ampak tudi na črki „*Izdelano v Nemčiji*“ in „*Hitro, vendar netočno*“. Res je, da so ti dopisi ob sklicevanju na primer nekdanjega kolega obravnavali tudi druga vprašanja, in sicer „*preteklo delovanje*“ podatkovne zbirke Komisije RAPID in „*domnevni nemški bonitetni sistem*“. Kljub temu je Komisija vztrajala pri svojem stališču, da njen forum ni kraj za dvome o lojalnosti drugih uslužbencev Komisije, kot je skupina uradnikov iz ene države članice, čeprav je bilo to storjeno s sklicevanjem na časopisni članek.

70. Vendar je Komisija navedla, da se je s kompromisom odločila objaviti zadnji dve pismi, z izjemo sklicevanja na „*zadevni primer/sodelavec*“, ki ga bo črtala.

71. Pritožnik je v svojih pripombah vztrajal pri svojem stališču, da je Komisija neupravičeno



cenzurirala njegove dopise. V celoti se je strinjal z osnutkom priporočila varuha človekovih pravic o tej točki. Poudaril je tudi, da je varuh človekovih pravic menil, da se prva različica njegovega pisma „@europa.de“ lahko objavi, kar pomeni, da vztrajanje Komisije, da cenzurira drugo različico tega dopisa, ni bilo mogoče sprejeti. Pritožnik je poleg tega ponovil svojo trditev, da bi morala Komisija v celoti objaviti tudi njegove druge dopise. V zvezi s tem je pritožnik poudaril, da Komisija ni navedla nobenih novih argumentov. Zato je varuha človekovih pravic pozval, naj vztraja pri ugotovitvi nepravilnosti v zvezi z zavrnitvijo objave treh dopisov.

Ocena varuha človekovih pravic po osnutku priporočila

(1) Pismo z naslovom „@europa.de“

72. Iz zgoraj navedenega odgovora je razvidno, da Komisija ni sprejela osnutka priporočila varuha človekovih pravic in se je zato odločila, da ne bo izkoristila priložnosti za obravnavo nepravilnosti, ki jih je ugotovil varuh človekovih pravic, in sicer da odločitev Komisije, da ne objavi druge različice pritožnikovega dopisa „@europa.de“, ni bila utemeljena z uredniško politiko Komisije. Varuh človekovih pravic obžaluje, da Komisija ni niti obravnavala njegovih argumentov niti predložila nobenih novih argumentov v zvezi s tem. Varuh človekovih pravic zato vztraja pri svoji ugotovitvi nepravilnosti v zvezi s tem.

(2) Črke z naslovom „

Izdelano v Nemčiji

“ in „

hitro, vendar netočno

“

73. Varuh človekovih pravic najprej z zadovoljstvom ugotavlja, da je Komisija sprejela ukrepe za usklajitev s svojim osnutkom priporočila z odločitvijo za objavo navedenih dveh pisem. Vendar se je Komisija tudi odločila, da iz teh dopisov, preden jih objavi, črta vsa sklicevanja na afero *Sunday Times* in zadevnega nekdanjega uradnika. Varuhinja človekovih pravic poudarja, da so edina sklicevanja, ki bi se lahko štela za pomembne v zvezi s tem, kar zadeva pismo z naslovom „*Izdelano v Nemčiji*“, v naslovu članka, objavljenem v reviji *Spiegel*, ki ga je pritožnik prevedel kot „*nemški najvišji uradnik v Bruslju pod Corruption Suspicion*“, in povezava do tega članka, v zvezi s pismom z naslovom „*Hitro, vendar netočno*“ pa v naslovu in podnaslovu članka *Sunday Times* ter povezavi do tega članka.

74. Varuh človekovih pravic je v svoji analizi, ki je privedla do osnutka priporočila, že pojasnil, da dejstva, da je v dopisu z naslovom „*Izdelano v Nemčiji*“ naveden naslov članka *Spiegel* in da vsebuje povezavo z njim, ni mogoče razumeti tako, da dopis vsebuje obtožbe proti zadevnemu uradniku, niti ne spodbuja domneve nedolžnosti. Zato meni, da odločitve o neobjavi zadevnega člana „*v celoti*“ ni mogoče utemeljiti s sklicevanjem na uredniško politiko Komisije.



75. Kar zadeva pismo z naslovom „*Hitro, vendar netočno*“, je res, da se navezuje na in navaja naslov članka *Sunday Times*. Vendar, kot je bilo že navedeno v analizi varuha človekovih pravic, ki je privedla do njegovega osnutka priporočila, v tem dopisu ni ničesar, kar bi kazalo na to, da je pritožnik ta naslov vključil v obtožbo. Prav tako ni razloga, da bi se štel, da spada pod tretjo izjemo, ki jo vsebuje uredniška politika Komisije. Varuh človekovih pravic zato meni, da odločitev o črtanju sklicev na afero *Sunday Times* in s tem o tem, da se dopis ne objavi v celoti, ni mogoče upravičiti s sklicevanjem na uredniško politiko Komisije.

76. Glede na navedeno varuh človekovih pravic ponavlja svojo ugotovitev nepravilnosti v zvezi z zavrnitvijo Komisije, da v celoti objavi omenjene članke.

B. Zatrjevanje, da je Komisija napačno zavrnila preiskavo, ali so bili najvišji nemški uradniki Komisije ogroženi v nepristranskosti zaradi domnevnega nemškega ocenjevalnega sistema in s tem povezane trditve

Argumenti, predstavljeni varuhu človekovih pravic

77. Pritožnik je trdil, da Komisija svojega dopisa z naslovom „*Made in Germany*“ ni želela objaviti na intranetu, ker si neupravičeno prizadeva za zaščito visokih nemških uradnikov. Spiegelov članek, na katerega se sklicuje v tem dopisu, je opisal bonitetni sistem, s katerim je nemška vlada ocenjevala uspešnost visokih uradnikov v mednarodnih organizacijah z uporabo meril, ki niso bila objavljena. To je očitno ogrozilo neodvisnost in lojalnost evropske javne uprave, kar je v nasprotju s členom 11 Kadrovskih predpisov. Nemčija ni izpodbijala informacij iz tega člena. Pritožnik je zato pozval Komisijo, naj razišče svoje najvišje nemške uradnike, da bi ugotovila, v kolikšni meri ta sistem ogroža njihovo neodvisnost.

78. Po njenem mnenju Komisija ni predložila pripomb glede tega vprašanja, razen če se je sklicevala na razloge, zaradi katerih je bila pritožnikova zahteva po členu 90(2) v zvezi s tem zavrnjena. Varuh človekovih pravic ga je zato pozval, naj poda pripombe glede vsebine pritožbe.

79. Komisija je v odgovoru na to prvo zahtevo pojasnila, da tudi če bi bilo zadevo mogoče preiskati neodvisno od te nedopustne posamične pritožbe, ostaja dejstvo, da za to ni razlogov. Pritožnik se je skliceval na nekatere članke, ki so se pojavili v nemškem tisku v zvezi z obtožbami zoper njegovega nekdanjega nadzornika. Komisija je v zvezi s temi trditvami sprejela ustrezne ukrepe. Vendar členi, na katere se je pritožnik skliceval, niso vsebovali dokazov v zvezi z obstojem ali ustreznostjo domnevnega bonitetnega sistema. Tudi pritožnik ni predložil takih dokazov. Komisija zato ni mogla sprejeti stališča o tem vprašanju in še manj ukrepati.

80. Varuhinja človekovih pravic je po analizi tega odgovora ugotovila, da je članek iz Spiegela dovolj podrobno opisal domnevni nemški sistem ocenjevanja visokih uradnikov v mednarodnih



organizacijah; toliko, da ni bilo jasno, katere dodatne dokaze bi pritožnik lahko predložil v zvezi s tem. Opozoril je tudi, da je po njegovem mnenju možen vpliv takega sistema na upravo EU, da bi bil upravičen do preiskave. Zato je Komisijo pozval, naj: (i) ali je stopil v stik z Nemčijo, da bi pridobil več informacij; in (ii) da ga obvesti o stališču, ki bi ga zavzel, če bi tak bonitetni sistem obstajal.

81. Komisija je v repliki navedla, da ni menila, da bi domnevni nemški sistem ocenjevanja uradnikov lahko vplival na delovanje Unije. Poudarila je, da je sama imenovala svoje visoke uradnike in uporabila pregleden izbirni postopek, v katerem je ocenila uspešnost kandidatov. Zato v zvezi s temi vprašanji ni nameravala stopiti v stik z nacionalnimi organi.

82. Pritožnik je v svojih pripombah vztrajal pri svoji trditvi in trditvi, pri čemer je opozoril, da bi bilo težko ne bi bilo obravnavati sistema ocenjevanja kot kazalnika „mreže trgovanja z vplivom“, in kritiziral, da Komisija zadeve ni preiskala. Ni bilo verjetno, da bi nemška vlada visoko ocenjevala najvišje uradnike, ker so delovali v interesu Unije; nasprotno, najvišje ocene so bile po vsej verjetnosti dane uradnikom, ki so delovali v nemškem interesu. V tem okviru odgovor Komisije, da je sama imenovala svoje uradnike, ni bil upošteven.

83. Pritožnik je tudi opozoril, da je bilo nelogično, da Komisija preiskuje dejanja visokega uradnika na podlagi časopisnega članka, vendar tega ni storila v zvezi z zadevo, ki jo je izpostavil in o kateri je poročal enako verodostojen časopis. V zvezi s tem je pritožnik nasprotoval sklicevanju Komisije na „domnevni bonitetni sistem“, pri čemer je ugotovil, da je bila zadeva sporočena na podlagi dejstev in da nemška vlada ni izpodbijala vsebine članka. Nadaljnje neukrepanje Komisije je ogrozilo pravno državo in pokazalo, da ni resnično neodvisna.

Ocena varuha človekovih pravic, na podlagi katere je bil pripravljen osnutek priporočila

84. Kot je že navedel v svoji drugi zahtevi za dodatne informacije, je varuh človekovih pravic menil, da je v članku Spiegel navedeno, da nemška vlada morda upravlja bonitetni sistem za visoke uradnike v EU in drugih mednarodnih organizacijah, da bi jih predlagala za imenovanje na odmevna mednarodna delovna mesta. Po mnenju varuha človekovih pravic bi bilo popolnoma razumljivo, če bi se država članica odločila, da bo spremljala svoje državljane na visokih položajih v mednarodnih organizacijah in ocenila njihove zasluge, da bi imela podatkovno zbirko potencialnih kandidatov, ki bi jih lahko uporabila pri odločanju o tem, kako zapolniti nekatera delovna mesta z visokimi odgovornostmi. Vendar bi tak nacionalni bonitetni sistem lahko vplival na delovanje institucij, organov, uradov in agencij EU. To je zato, ker bi lahko, kot je poudaril pritožnik, možnost pridobitve uglednih delovnih mest vplivala na ravnanje uradnikov EU, ki so vključeni v tak sistem ocenjevanja.

85. Varuhinja človekovih pravic je menila, da je seveda povsem mogoče, da sistem ocenjevanja uradnikov, kot se boji pritožnika, ne ocenjuje visoko za delovanje v nacionalnem interesu, temveč ocenjuje njihove vodstvene ali diplomatske sposobnosti in kako dobro



opravljajo svojo nalogo kot uradniki v svoji instituciji. Poleg tega bo možen vpliv kakršnega koli takega sistema ocenjevanja na uradnike, ki delajo v EU, verjetno odvisen od tega, ali in v kakšni meri ti uradniki vedo o bonitetni oceni, ki jo prejmejo. Brez dodatnih informacij torej ni mogoče ugotoviti, ali bi sistem ocenjevanja, ki ga domnevno upravlja nemška vlada, lahko imel negativne posledice za EU. Varuhinja človekovih pravic se je strinjala, da takrat ni bilo dokazov o obstoju takega sistema. Vendar je ugledna nacionalna časopisna revija poročala, da država članica upravlja tak sistem, ki bi lahko negativno vplival na zvestobo osebja Komisije EU. Varuhinja človekovih pravic se je strinjala, da ima Komisija očitno diskrecijsko pravico pri odločanju, ali bo ukrepala, če meni, da gre ali bi lahko bila kršitev prava EU. Vendar se ta diskrecijska pravica lahko koristno uporabi šele po tem, ko Komisija preuči zadevo in ugotovi dejstva. Po mnenju varuha človekovih pravic bi morala Komisija zaradi informacij, ki jih je predložil pritožnik, zadevo preiskati.

86. Komisija se je sklicevala na to, da sama imenuje svoje uradnike in da to počne po postopku ocenjevanja njihove uspešnosti. Vendar je morebitna nevarnost nacionalnih bonitetnih sistemov, kot je ta, ki je naveden v članku *Spiegel*, v njegovem morebitnem učinku na uradnike po imenovanju. Trditev Komisije torej ni pokazala, da preiskava v zvezi z zadevo, ki jo je izpostavil pritožnik, ni potrebna.

87. Varuh človekovih pravic je zato ugotovil, da Komisija te trditve in trditve ni ustrezno obravnavala. Še vedno je menil, da nacionalni bonitetni sistemi zaslužijo preiskavo, in je zato ugotovil, da je zavrnitev Komisije, da bi raziskala zadevo, primer nepravilnosti. Zato je pripravil osnutek priporočila, naj Komisija preuči morebiten vpliv, ki bi ga lahko imel sistem ocenjevanja visokih uradnikov nemške komisije, ki naj bi ga upravljala nemška vlada, na opravljanje njihovih nalog, zlasti na njihovo neodvisnost, nepristranskost in zvestobo EU.

Argumenti, predloženi varuhu človekovih pravic po njegovem osnutku priporočila

88. Komisija je v svojem podrobnem mnenju o osnutku priporočila ponovno poudarila, da je osebje imenovala na podlagi njihove uspešnosti. Dodala je, da je svoje osebje ocenjevala in napredovala na isti podlagi in ne glede na državljanstvo ali mnenje države članice. Navedla je, da zaradi ustreznih postopkov Komisije in pravil iz Kadrovskih predpisov zunanje zainteresirane strani ne morejo izvajati neprimerne vplivanja. Komisija torej ni nameravala začeti take preiskave.

89. Pritožnik je v svojih pripombah vztrajal pri svoji pritožbi in poudaril, da bi bila neodvisnost Komisije ogrožena, če bi se strinjala, da država članica vodi vzporedni sistem ocenjevanja v zvezi z visokimi uradniki Komisije. V zvezi s trditvijo Komisije, da je svoje uradnike izbrala in napredovala brez zunanjega vpliva, je pritožnik poudaril, prvič, da se je varuh človekovih pravic s tem dejstvom jasno zavedal, ko je pripravil osnutek priporočila, in (ii) to ni odpravilo vpliva, ki bi ga nemški ocenjevalni sistem lahko imel na neodvisnost Komisije, saj bi, kot je varuh človekovih pravic že navedel, tak sistem „lahko vplival na ravnanje zadevnih uradnikov EU“.



90. V zvezi z izjavo varuha človekovih pravic, da ni jasno, ali in v kolikšni meri so bili nemški visoki uradniki obveščeni o sistemu ocenjevanja, je pritožnik trdil, da po *Spiegelovem* članku ni bilo mogoče, da o tem ne bi vedeli. Poleg tega je dejstvo, da ta sistem ni bil javni, spodbudilo nemške uradnike, da delujejo v interesu Nemčije in ne v interesu Unije, da bi izboljšali svoje poklicne možnosti. To je spodkopalo njihovo neodvisnost, nepristranskost in zvestobo Komisiji.

91. Pritožnik je tudi opozoril, da nemški uradniki niso „opustili“ nemškega vzporednega bonitetnega sistema. Zato je ponovil svojo zahtevo, naj varuh človekovih pravic priporoči uvedbo disciplinskega postopka proti zadevnim uradnikom Komisije, to je visokim uradnikom nemškega državljanstva, v skladu s členom 4(2) statuta varuha človekovih pravic in členom 10.4 izvedbenih določb.

Ocena varuha človekovih pravic po osnutku priporočila

92. Komisija je v svojem podrobnem mnenju o osnutku priporočila varuha človekovih pravic preprosto ponovila argumente, ki jih je podala, preden je varuh človekovih pravic pripravil osnutek priporočila. Natančneje, Komisija je v odgovor na trditev varuha človekovih pravic, da so vzporedni nacionalni ocenjevalni sistemi, če so obstajali, bolj zaskrbljujoči, ko so bili imenovani uradniki, ne pa med izbirnim postopkom, zgolj poudarila, da ocenjuje in napreduje svoje uradnike, ne da bi bila izpostavljena kakršnemu koli zunanjemu vplivu.

93. Vendar, kot je navedeno v analizi, ki je privedla do osnutka priporočila, skrb varuha človekovih pravic glede domnevnega nemškega bonitetnega sistema ali podobnih sistemov, ki bi lahko bili vzpostavljeni v drugih državah članicah, ni v tem, da država članica izbere posameznike za imenovanje ali napredovanje Komisije. Nasprotno, njegova skrb je, da uradniki morda ne delujejo vedno v interesu Unije, če dopustijo, da na njihovo ravnanje vpliva misel, kako bi ga lahko ocenila uprava svoje države članice. Zato je varuhinja človekovih pravic preučila in še vedno meni, da si obtožbe o takem vzporednem sistemu zaslužijo preiskavo.

94. Res je, da lahko varuh človekovih pravic, kot je trdil pritožnik, institucije obvesti tudi o „*dejstvih, ki vzbujajo dvom o ravnanju člana njihovega osebja z disciplinskega vidika*“. Čeprav varuh človekovih pravic meni, da bi morala Komisija zaradi morebitnih pomislekov, ki izhajajo iz obtožbe, sprožiti preiskavo, med to preiskavo ni odkril nobenih ugotovljenih dejstev, ki bi omajala ravnanje določenega uradnika ali celo skupine uradnikov. Poleg tega poudarja, da ima Komisija široko diskrecijsko pravico pri odločanju o uvedbi disciplinskega postopka. Varuh človekovih pravic se zato v obravnavani zadevi ne zdi primerno, da Komisijo pozove k uvedbi disciplinskega postopka.

95. Na podlagi navedenega je treba zaključiti, da Komisija ni izvedla osnutka priporočila varuha človekovih pravic. Zato v njej ugotovljeni primer nepravilnosti še vedno obstaja.

C. Zatrjevanje, da Komisija napačno ni sprožila postopka proti Nemčiji v zvezi s sistemom ocenjevanja visokih



uradnikov in s tem povezanim zahtevkom

Argumenti, predstavljeni varuhu človekovih pravic

96. Pritožnik je menil, da Nemčija z upravljanjem bonitetnega sistema najvišjih uradnikov, kot je opisano zgoraj, spodkopava temeljna načela evropske javne uprave, zlasti nepristranskost evropskih javnih uslužbencev, njihovo neodvisnost in zvestobo EU. Komisija je morala zagotoviti uporabo teh načel in ukrepov, ki jih je sprejela za njihovo izvajanje. Zato bi morala „pred ustreznim sodiščem“ vložiti tožbo proti Nemčiji, ki je kršila kadrovske predpise.

97. Kot je navedeno zgoraj (glej oddelek B), Komisija v svojem mnenju o tem vprašanju ni podala pripomb. Na zahtevo varuha človekovih pravic, naj obravnava to vprašanje, je navedla, da v zvezi s temi vprašanji ne namerava stopiti v stik z nacionalnimi organi, ker je sama imenovala svoje visoke uradnike in ker ni menila, da bi domnevni sistem ocenjevanja uradnikov lahko vplival na delovanje EU.

98. Pritožnik je v svojih pripombah vztrajal pri svoji trditvi in trditvi.

Ocena varuha človekovih pravic

99. V skladu z ustaljeno sodno prakso ima Komisija precejšnjo diskrecijsko pravico pri odločanju, ali in na kakšen način bo uveljavljala trditve, da je država članica kršila Pogodbi. Čeprav varuh človekovih pravic meni, kot je navedeno zgoraj, da sistem ocenjevanja, ki ga domnevno upravlja Nemčija, zasluži preiskavo, meni, da dejstvo, da Komisija Nemčije v zvezi s tem ni predložila sodišču, ne pomeni nepravilnosti. Kot je bilo že omenjeno, je popolnoma mogoče, da bi Komisija na podlagi preiskave ugotovila, da tak sistem ocenjevanja ni negativno vplival na javno upravo EU. Vsekakor bi bilo treba pred vsakim sodnim postopkom izvesti korak, ki je obravnavan v oddelku B zgoraj, in sicer preiskavo zadevnega bonitetnega sistema.

D. Zatrjevanje, da Komisija napačno ni zagotovila, da so vsa sporočila za javnost vedno na voljo v podatkovni zbirki RAPID in s tem povezana trditev

Argumenti, predstavljeni varuhu človekovih pravic

100. Pritožnik je trdil, da vsa sporočila Komisije za javnost niso bila na voljo v podatkovni zbirki RAPID. V pismu z naslovom „*Hitro, vendar netočno*“ se je skliceval zlasti na dve sporočili Komisije za javnost iz septembra 2008, ki ju ni bilo mogoče najti prek iskalne funkcije na spletni strani RAPID [7]. V prvem od teh je Komisija navedla, da se je nanjo obrnil britanski časopis, ki je navedel, da ima posnetke sestankov med uradnikom Komisije in novinarji, ki so bili podjetniki. Drugi se je nanašal na prepoved uvoza kitajskih mlečnih izdelkov.



101. Komisija v zvezi s tem po njenem mnenju ni podala pripomb. Sklicevalo se je le na razloge, zaradi katerih je bila pritožba, ki jo je pritožnik vložil v zvezi s tem v skladu s členom 90(2) Kadrovskih predpisov, zavrnjena. Varuh človekovih pravic ga je zato pozval, naj poda pripombe glede vsebine pritožbe.

102. Komisija je v svojem odgovoru „se seznanila“ s pritožnikovo kritiko in pojasnila, da je RAPID medinstitucionalna podatkovna zbirka sporočil za javnost, ki je vsebovala vsa sporočila Komisije za javnost od leta 1985, pa tudi sporočila za javnost drugih evropskih institucij. Služba za stike z javnostmi je bila odgovorna za sporočila Komisije za javnost, objavljena na RAPID. Komisija je dodala, da po njenem mnenju vprašanje ni zadevalo pritožnika posamično ali osebno in da zlasti ne spreminja njegovega pravnega položaja.

103. Varuhinja človekovih pravic je po analizi tega odgovora ugotovila, da se je pritožnik skliceval na dve sporočila za javnost, ki jih ni bilo mogoče najti v podatkovni zbirki RAPID, in je predložil kopijo enega od teh sporočil za javnost. Varuh človekovih pravic je zato pozval Komisijo, naj: (i) pojasni, zakaj sporočila za javnost niso bila na voljo v podatkovni zbirki RAPID, ali pa navede povezavo do tega, kje jih je mogoče najti; in (ii) pojasni ukrepe, ki jih je sprejela za zagotovitev, da so vsa sporočila za javnost v celoti na voljo v podatkovni zbirki.

104. Komisija je v odgovoru na to drugo zahtevo po informacijah ponovila, da so bila vsa sporočila Komisije za javnost od leta 1985 na voljo na RAPID. Vendar je priznala, da sporočila za javnost, ki ga je navedel pritožnik, ni mogoče najti v zvezi z RAPID. Pojasnila je, da sporočila za javnost, izdana po elektronski pošti, imenovana „espresso“, niso samodejno vključena v podatkovno zbirko RAPID. Dodala je še, da je služba Komisije za stike z javnostmi začela sistematično vnašati vsa sporočila za javnost „espresso“ v podatkovno zbirko RAPID. To je vključevalo sporočilo za javnost, ki ga je navedel pritožnik.

105. Pritožnik je v svojih pripombah vztrajal pri svoji trditvi in trditvi ter kritiziral dejstvo, da je Komisija potrebovala skoraj dve leti, da prizna, da v podatkovni zbirki RAPID ni bilo mogoče najti vseh sporočil za javnost. Spraševal se je, koliko časa bo trajalo, da bodo na voljo vsa sporočila za javnost.

Ocena varuha človekovih pravic, na podlagi katere je bil pripravljen osnutek priporočila

106. V razdelku „o“ na spletni strani RAPID [8] je navedeno, da podatkovna zbirka vsebuje „vse sporočila Komisije za javnost od leta 1985“. Komisija je šele v odgovor na drugo zahtevo varuha človekovih pravic po informacijah priznala, da vsa sporočila za javnost niso bila dejansko na voljo v podatkovni zbirki RAPID. Komisija je dodala, da si prizadeva vstaviti vsa sporočila za javnost in da je sporočilo za javnost, na katero se sklicuje pritožnik, zdaj na voljo.

107. Iskanje po podatkovni zbirki je potrdilo, da je sporočilo Komisije za javnost z dne 5. septembra 2008 v zvezi s pristopi Sunday Times zdaj na voljo v podatkovni zbirki RAPID. Vendar se je pritožnik skliceval tudi na drugo sporočilo za javnost, ki ga ni mogel najti. To drugo



sporočilo za javnost, ki je omenjeno v njegovem pismu z naslovom „Rapid, vendar netočen“, se nanaša na ukrepe, sprejete v zvezi s kitajskim mlekom, onesnaženim z melaminom [9]. To sporočilo za javnost 11. novembra 2011 ni bilo na voljo v podatkovni zbirki RAPID.

108. Tako je bilo jasno, da Komisija, čeprav je pred februarjem 2011 začela vnašati vsa sporočila za javnost v podatkovno zbirko RAPID, te naloge še ni dokončala. Varuh človekovih pravic ni vedel, koliko sporočil za javnost bo morda treba dodati v navedeno podatkovno zbirko, da bo popolna. Vendar je opozoril, da Komisija ni trdila, da je bilo zadevno delo tako, da ga ni bilo mogoče dokončati do novembra 2011. V vsakem primeru varuh človekovih pravic ni razumel, zakaj drugo sporočilo za javnost, na katero se sklicuje pritožnik, še vedno ni bilo na voljo v podatkovni zbirki RAPID, in sicer več kot dve leti in pol po tem, ko je pritožnik opozoril Komisijo na dejstvo, da v tej zbirki podatkov manjka.

109. Glede na navedeno je varuh človekovih pravic ugotovil, da Komisija kljub svoji nameri doslej ni zagotovila, da bi bila vsa njena sporočila za javnost na voljo v podatkovni zbirki RAPID. Iz tega sledi, da je obstajala vrzel med izjavo, da so vsa sporočila za javnost od leta 1985 na voljo, in resničnostjo. To je bil primer nepravilnosti. Varuh človekovih pravic je zato Komisiji priporočil, naj zagotovi, da bodo vsa njena sporočila za javnost na voljo na spletni strani RAPID.

Argumenti, predloženi varuhu človekovih pravic po njegovem osnutku priporočila

110. Komisija je v svojem podrobnem mnenju navedla, da je sporočilo za javnost o „kitajskem mleku“ dejansko na voljo v podatkovni zbirki RAPID, in sicer v sporočilih za javnost z dne 26. septembra 2008. Vendar se je za odpravo pomislekov pritožnika odločila, da ga kot ločeno sporočilo za javnost vključi v podatkovno zbirko RAPID. Komisija je nadalje navedla, da je „*poostrila svoja prizadevanja*“, da bi zagotovila ročno vnašanje vseh novo izdanih sporočil za javnost „*espresso*“ v podatkovno zbirko RAPID.

111. Pritožnik je v svojih pripombah na podlagi te izjave sklenil, da Komisija še vedno ni vnesla vseh preteklih sporočil za javnost v podatkovno zbirko RAPID in da je podatkovna zbirka ostala nepopolna. Komisija dejansko ni navedla datuma, do katerega bi bila zbirka podatkov v celoti posodobljena. Dodal je, da bi morala Komisija zato na spletni strani RAPID vstaviti ustrezno opozorilo. Poleg tega je varuha človekovih pravic pozval, naj ugotovi, da nepravilnosti, ki jih je ugotovil, niso bile odpravljene, ker ni mogel biti prepričan, da so bila vsa prejšnja sporočila za javnost „*espresso*“ vključena v RAPID. Prepričan je bil le, da sta obe sporočili za javnost, na katera se je skliceval, zdaj na voljo v bazi podatkov.

Ocena varuha človekovih pravic po osnutku priporočila

112. Varuh človekovih pravic z zadovoljstvom ugotavlja, da so sporočila za javnost, na katera se je pritožnik skliceval v svoji pritožbi, zdaj na voljo v podatkovni zbirki RAPID, ki naj bi vsebovala „*vse sporočila za javnost Komisije od leta 1985*“. Prav tako ugotavlja, da se je



Komisija sklicevala na pritožnikov dopis „*Hitro, vendar netočno*“, ki opisuje „*preteklo delovanje*“ podatkovne zbirke RAPID. Iz tega sklepa, da si Komisija dejavno prizadeva doseči razmere, v katerih se ne le vsa prejšnja sporočila za javnost, ampak tudi nova, vključno s sporočili za javnost „*espresso*“, vstavijo v podatkovno zbirko v razumnem času po njihovi objavi. Varuh človekovih pravic v teh okoliščinah ugotavlja, da je Komisija očitno sprejela ukrepe za usklajitev s svojim osnutkom priporočila v zvezi s tem vprašanjem.

E. Sklepi

113. Če varuh človekovih pravic meni, da podrobno mnenje, ki ga prejme od institucije ali organa kot odgovor na osnutek priporočila, ni zadovoljivo, je v skladu s členom 3(7) statuta varuha človekovih pravic pooblaščen, da Evropskemu parlamentu predloži posebno poročilo. Predložitev posebnega poročila daje Parlamentu kot političnemu organu, ki izhaja iz svoje legitimnosti z neposrednimi volitvami državljanov in ima pomembno vlogo v ustavnem redu Unije, priložnost, da zavzame stališče o stališčih in sklepih varuha človekovih pravic.

114. Varuh človekovih pravic je v svojem letnem poročilu za leto 1998 poudaril, da je možnost predložitve posebnega poročila Evropskemu parlamentu neprecenljiva vrednost za njegovo delo. Dodal je, da posebna poročila ne bi smela biti predstavljena prepogosto in da bi jih bilo treba predložiti le v zvezi s pomembnimi zadevami, pri katerih lahko Parlament ukrepa in pomaga varuhu človekovih pravic [10]. Letno poročilo za leto 1998 je bilo predloženo Evropskemu parlamentu, ki ga je odobril.

115. V obravnavanem primeru Komisija ni upoštevala osnutka priporočila varuha človekovih pravic v zvezi z (a) objavo dopisov na intranetu in (b) preiskavo morebitnega vpliva vzporednega nacionalnega bonitetnega sistema nekaterih visokih uradnikov.

116. Čeprav vprašanje objave pritožnikovih dopisov na intranetu Komisije odpira pomembna vprašanja, varuh človekovih pravic ugotavlja tudi, da so okoliščine, zaradi katerih je bila vložena ta pritožba, precej neobičajne. Varuhinja človekovih pravic nadalje ugotavlja, da se je Komisija na koncu strinjala z objavo vsaj delov dveh zadevnih pisem. V teh okoliščinah meni, da ta vidik ne upravičuje predložitve posebnega poročila Evropskemu parlamentu.

117. Drugo vprašanje, to je zavrnitev Komisije, da razišče trditve o obstoju vzporednega nacionalnega sistema ocenjevanja za nekatere visoke uradnike, ki bi lahko ogrozil njihovo zvestobo, bi načeloma lahko pripeljalo do posebnega poročila. Vendar, kot je navedeno zgoraj, je veliko parametrov domnevnega bonitetnega sistema, na katere se sklicuje članek *Spiegel*, negotovo in zato ni jasno, kako resen je vpliv sistema (če dejansko obstaja). Varuh človekovih pravic zato meni, da o tem vprašanju ne bi bilo primerno pripraviti posebnega poročila.

118. Vendar pa bo varuh človekovih pravic poslal izvod tega sklepa in njegov povzetek Evropskemu parlamentu, da bi ga obvestil o tej zadevi in mu omogočil, da sprejme kakršne koli ukrepe, za katere meni, da so potrebni.



119. V skladu s tem varuhinja človekovih pravic zaključi preiskavo te pritožbe z naslednjimi ugotovitvami in kritičnimi pripombami:

(a) To je dobra upravna praksa, da se odločitve, da se dopisi uredniku ne objavijo, ustrezno utemeljijo s sklicevanjem na objavljeno uredniško politiko in ob upoštevanju načel, ki jih ta politika izvaja. V obravnavani zadevi je Komisija na forumu za razpravo o Intracomm (intranet Komisije) zavrnila objavo celotnih različic treh dopisov, ki ji jih je pritožnik predložil (druga različica dopisa z naslovom „@europa .de“; pismo z naslovom „Izdelano v Nemčiji“; in pismo z naslovom „Hitro, vendar netočno“) brez ustrezne utemeljitve za zavrnitev. To je primer nepravilnosti.

(b) To je dobra upravna praksa, da se razišče morebitni vpliv, ki bi ga lahko imel sistem ocenjevanja visokih uradnikov Komisije, ki naj bi ga upravljala vlada države članice, na opravljanje njihovih nalog, zlasti na njihovo neodvisnost, nepristranskost in zvestobo EU. V obravnavanem primeru je Komisija to zavrnila, čeprav so obstajali utemeljeni razlogi za začetek take preiskave. To je primer nepravilnosti.

(c) Komisija je sprejela ukrepe za usklajitev z osnutkom priporočila varuha človekovih pravic, naj zagotovi, da so vsa njena sporočila za javnost na voljo na spletišču RAPID. Zato ni razlogov za nadaljnje preiskave v zvezi s tem vidikom pritožbe.

Pritožnik in Komisija bosta obveščena o tej odločitvi.

P. Nikiforos Diamandouros

V Strasbourgu, 17. decembra 2012

[1] <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece> [Povezava]

[2] <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html> [Povezava]

[3] Prevod izvirnika francoske različice s strani Urada Evropskega varuha človekovih pravic.

[4] Zadeva F-80/08 , *Wenig proti Komisiji* , sodba z dne 30. novembra 2009, še neobjavljena v ZOdl., točka 68.

[5] Sodba z dne 10. februarja 1995 v zadevi *Allenet de Ribemont proti Franciji* (A serija št. 308, točka 38).



[6] Zadeva F-80/08, navedena v opombi 4, točki 11 in 69.

[7] <http://europa.eu/rapid/searchAction.do> [Povezava]

[8] <http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about> [Povezava]

[9] To sporočilo za javnost je bilo na voljo na spletni strani takratne komisarke za zdravje Androulle Vassiliou. Čeprav naslov sporočila za javnost in povezava do dokumenta pdf še vedno obstajata na http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm, [povezava](#) [Povezava] vodi do indeksne strani za prvo Barrosovo komisijo, ki je bila glede na oznako na vrhu te strani arhivirana 16. februarja 2010.

[10] Letno poročilo za leto 1998, strani 27–28.